

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **A. I.**
zastoupený Z. P., obecným zmocněncem
bytem N. 158, P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018, č. j. OAM-848/ZA-ZA11-ZA17-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž v obecné rovině namítal, že v předchozím řízení byl zkrácen na svých právech a že žalovaný svým rozhodnutím porušil ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a dále porušil ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení.
3. V doplnění žaloby žalobce shrnul, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu obavy před pronásledováním ze strany tureckých státních orgánů. V Turecku podnikal, byl však dvakrát odveden na policii s tím, že prodával hnojiva organizaci PKK. Jeho druhý výslech probíhal tak, že policie přišla za ním domů a vyzvala ho, aby šel s nimi podat další vysvětlení ohledně prodeje hnojiv, na policejní stanici strávil noc. Necítí se vinen, legálně prodával své zboží. Dle žalobce se jedná o falešné a cílené obvinění, aby byl vytvářen tlak na kurdskou menšinu. V září byl zadržen jeho kamarád, vedlejší obchodník, který na tom byl co do situace obdobně. Žalobce se proto rozhodl odjet s rodinou z města Agri do Izmiru.
4. Žalobce s odůvodněním napadeného rozhodnutí nesouhlasí, má za to, že naplnil podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu i pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Uvedl, že Turecko je stále ve výjimečném stavu a ze strany státních orgánů dochází k zásadnímu porušování lidských práv, policie se dopouští zneužívání svých pravomocí, mučení a nelidského zacházení a není za to vedena k odpovědnosti, soudní systém není nezávislý.
5. Žalobce dále cituje a odkazuje na aktuální zprávy o zemi původu (zprávu MZV USA o stavu lidských práv za rok 2017 v Turecku, zprávy nevládních organizací, zprávy z českých médií a tisku včetně webových odkazů) ohledně vnitropolitické situace v Turecku. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Připustil, že v současné době není v Turecké republice v oblasti dodržování lidských práv v různých oblastech života vše na požadované úrovni, zdůraznil však nutnost individuálního posouzení každé žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
7. K poukazu žalobce, že se Turecko nachází ve výjimečném stavu, žalovaný namítl, že např. i Francie je již tři roky ve výjimečném stavu. Skutečnost, že žalobce byl dvakrát vyslýchán policií, nelze dle žalovaného považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Uvedl, že vyslýchání policií z různých důvodů (tj. jako podezřelí, svědci, poškození, obvinění a další), jsou i lidé ve vyspělých demokratických státech. Dále zdůraznil, že žalobce je sice kurdské národnosti, avšak nebyl členem žádné politické strany ani hnutí a nijak se politicky neangažoval, veřejně proti režimu nevystupoval, naopak jako voják sloužil v soukromé ochraně tureckého prezidenta na jeho letním sídle. Zemi původu opustil letecky bez potíží, což rovněž nesvědčí o zájmu státních orgánů či policie o jeho osobu. Konstatoval, že v Turecku žije kolem 20 milionů Kurdů, kteří tvoří nejpočetnější národnostní menšinu, z doložených informačních zdrojů

vyplývá, že nejsou pronásledováni z důvodu své národnosti ve smyslu zákona o azylu, přičemž k různým ústrkům dochází i v zemích s vysokými demokratickými standardy. Po provedeném řízení žalovaný dospěl k závěru, že žalobce z důvodu své kurdské národnosti žádné azylově relevantní potíže neměl a tyto mu ani nehrozí v případě návratu do vlasti, nezjistil v případě žalobce ani hrozbu reálného nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Replika a další vyjádření žalobce

8. Žalobce setrval na své žalobě, neboť situace kurdské menšiny v Turecku je nadále kritická, výjimečný stav je od července 2016 (pokus o puč) opakovaně obnovován, bezpečnost a spravedlivý proces je zdecimován. Uvedl, že on a jeho rodina byli vystaveni diskriminačnímu zacházení z důvodu své etnické příslušnosti a zažili policejní perzekuci. Bylo mu vyhrožováno policií za legální podnikatelské aktivity, a proto má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu své kurdské etnicity. Tvrzení o diskriminaci Kurdů žalobce dokládá zprávou U.N. Committee on the Elimination of Racial Discrimination, která hovoří o vysoké nezaměstnanosti Kurdů a bránění jim v přístupu na trh práce. Dále uvedl, že Turecko se diskriminačně zaměřuje na kurdské etnikum v rámci boje proti terorismu (odkázal na webové stránky anglicky píšících deníků).
9. V podání ze dne 29. 10. 2019, nazvaném „Společné vyjádření účastníků řízení“ (*poznámka soudu*: tj. žalobce, jeho manželky a dvou nezl. dětí, jejichž žaloba je zdejším soudem vedena pod sp. zn. 32 Az 18/2018, dále také jen „společné vyjádření“), žalobce v bodě III poukazuje na nutnost ex nunc přezkumu, tj. povinnost soudu zohlednit nové skutečnosti nastalé po přijetí rozhodnutí, které je předmětem opravného prostředku, k čemuž cituje příslušné pasáže rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. C-585/16, a článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), podle kterého je odpovědností členského státu zajistit, aby měli žadatelé o udělení mezinárodní ochrany přístup k opravnému prostředku, který bude zajišťovat ex nunc právní a skutkové posouzení. Uvedl, že citovaný čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek.
10. V této souvislosti žalobce poukázal na zahájení vojenské operace dne 9. 10. 2019 tureckým ministerstvem obrany na jižní hranici Turecka (turecká vojska překročila hranici Syrské arabské republiky), která byla proklamována jako opatření, které umožní návrat syrských poživatelů mezinárodní ochrany, avšak zjevným cílem je dle žalobce vyčištění pohraničí od příslušníků kurdské národnosti. Uvedl, že z hlediska mezinárodního práva se jedná o nepřípustnou agresi Turecka v rozporu s Chartou OSN a mezinárodním právem. Žalobce připustil, že si je vědom ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), je však názoru, že jej pro

nesoulad s právem Evropské unie nelze aplikovat.

11. V bodě IV společného vyjádření žalobce uvedl, že se v případě návratu do vlasti obává povolání k účasti do válečného konfliktu, neboť lze předpokládat, že o něj bude mít armáda zájem (v minulosti totiž pracoval jako voják v elitní prezidentově ochraně). Žalobce se nechce účastnit konfliktu, který je v rozporu s mezinárodním právem, a jehož cílem je de facto etnická čistka Kurdů. Uvedl, že odepření vojenské služby z důvodu svědomí, náboženského nebo politického přesvědčení je v Turecku trestáno odnětím svobody. Žalobce tedy namítá výhradu svědomí s tím, že odpírání vojenské služby z uvedeného důvodu je relevantní pro udělení mezinárodní ochrany (obsáhle cituje evropskou právní úpravu a judikaturu SDEU k odpírání vojenské služby z důvodu výhrady svědomí). Uvedl, že turecká policie ho podezřívala, že úmyslně prodával hnojivo teroristické organizaci PKK za účelem výroby výbušnin. Odkázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, dle kterého postačí, pokud mu původci pronásledování připisují jeho politické přesvědčení proti prezidentu Erdoganovi, ačkoli se takto výslovně veřejně nevyjádřil. Zopakoval, že je příslušníkem kurdské menšiny a je konfrontován s vojenskými operacemi na jihovýchodě Turecka, svým názorem se vůbec netají a příslušné orgány se o jeho názoru dříve nebo později dozvědí. Dále poukázal na porušování lidských práv a svobod ze strany turecké policie, na zneužívání protiteroristického zákonodárství, jakož i na to, že v Turecku není zajištěn řádný a spravedlivý trestní proces, což dokládá příslušnými legislativními změnami a zprávami o mučení a špatném zacházení s obviněnými v zemi jeho původu (odkázal na webové stránky zahraničních médií). Uvedl, že trpí cukrovkou, což snižuje jeho odolnost vůči podmínkám v tureckém vězení. Namítl, že se žalovaný v souvislosti s posouzením humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu nevypořádal s tím, že trpí tímto závažným onemocněním. Z uvedeného důvodu bude dotčena materiální existence jeho rodiny a sám se v případě návratu do vlasti ocitne bez možnosti adekvátní lékařské péče. Doplnil, že posledních 180 dní pobýval na území ČR, nemohl si proto v Turecku platit zdravotní pojištění a nebude tam oprávněn čerpat veřejnou zdravotní péči (uvedené vyplývá z Informačního listu Mezinárodní organizace pro migraci – Turecko).
12. Žalobce dále namítl, že žalovaný ze skutečnosti, že on a jeho rodinní příslušníci opustili vlast na základě cestovního dokladu, vyvozuje, že jim nehrozí pronásledování, resp. nebezpečí vážné újmy. Pomine-li žalobce, že ohrožení v důsledku současného ozbrojeného konfliktu mezi Tureckem a Sýrií vyvolává potřebu udělení mezinárodní ochrany sur place, není skutečnost, že měl cestovní doklad, dostatečným důkazem, který by mohl oslabit jeho obavu z pronásledování či vážné újmy. Odkázal na příručku UNHCR k postupu při určování právního postavení uprchlíků (body 47 a 48), z níž vyplývá, že pouhé držení platného národního pasu není překážkou udělení právního postavení uprchlíka.
13. Žalobce je na základě výše uvedeného přesvědčen, že mu svědčí právo azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to z důvodu, že mu původce pronásledování přičítá politické přesvědčení vyhraňující se proti politice vládnoucího režimu. Pronásledování má i národnostní základ, neboť je Kurd. Uvedl, že se s rodinou pokusil řešit svoji situaci přesídlením do západní části země, ale protože ani zde se necítili bezpečně, rozhodli se pro opuštění své vlasti. Žádá proto soud, aby v souladu s přímým účinkem ustanovení čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice provedl úplné a ex nunc posouzení skutkové i právní

stránky jeho případu, a to zejména s ohledem na ozbrojený konflikt se Syrskou arabskou republikou. Připomněl, že byl elitním vojákem, který bude s nejvyšší pravděpodobností nasazen do vojenských operací. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že žalobce není oprávněn k požívání azylu na území ČR, dovolává se udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. O žalobě rozhodl při jednání za přítomnosti tlumočnice jazyka tureckého.
15. V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu předloženého správního spisu, z něhož ověřil, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 16. 10. 2017, doplněné dne 19. 10. 2017, a při pohovoru provedeném stejného dne uvedl, že je turecké státní příslušnosti, kurdské národnosti, vyznává sunnitskou větev islámu, v letech 1989-1990 absolvoval vojenskou službu (byl i v soukromé ochraně prezidenta, chránili jeho letní sídlo). Je ženatý a má čtyři děti. Jeho žena a dvě nejmladší děti žádají spolu s ním o mezinárodní ochranu v ČR. Dále sdělil, že není členem žádné politické strany. Kurdové dle jeho vyjádření nemají v Turecku žádná práva a nemohou se svobodně vyjadřovat. Ve vlasti žili ve městě Agri (před odjezdem dům prodali), krátce pak pobývali v Izmiru a Ankaře. Vlast opustil společně s rodinou dne 28. 1. 2017 legálně letecky (z Ankary do Istanbulu, dále do Vídně a poté autem do Německa). V Německu se setkali s částí rodiny a po konzultaci s advokátem tam požádali o mezinárodní ochranu. Po zjištění tamních orgánů, že disponují českými schengenskými vízy, byli na základě dublinského řízení dopraveni dne 16. 10. 2017 do ČR.
16. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v Turecku podnikal jako obchodník (v minulosti často cestoval mimo vlast, v roce 2016 byl dvakrát v Německu, na přelomu roku 2016/2017 oslavoval Nový rok s kamarády v Praze - zajistil si české vízum v Ankaře). Měl tam svůj obchod a byl obviněn z toho, že prodává členům organizace PKK hnojiva, která je pak používá pro výrobu výbušnin. Z uvedeného důvodu byl policií dvakrát vyslýchán. Ozřejmil, že v prvním případě to bylo někdy „před pučem“ (tj. před 15. 7. 2016), policie mu sdělila, že u něho nakupovali členové PKK s falešnými doklady. Žalobce se proti tomu ohradil, že uvedenou skutečnost nemohl poznat. Nic neskrýval, platil daně, a přesto ho obvinili z takové věci. K druhému výsledku došlo dle výpovědi žalobce „po puči“. Policie přišla k němu domů s tím, že s nimi má jít na policejní stanici a podat vysvětlení k prodeji hnojiv. K jejich dotazu, komu prodává své zboží (např. i mouku), uvedl, že prodával všem. Řekli mu, že je sledován a že se stýká s různými Kurdy (to označil za pochopitelné). Takových osob jako žalobce tam bylo více, vyslýchali je postupně. Na policejní stanici zůstal přes noc, nebyl bit ani mučen. Dle názoru žalobce jde o falešná obvinění, vyberou si různé osoby a pak skrze ně zastrašují ostatní. Uvedené označil za „Erdoganův styl nátlaku na kurdskou menšinu“. Necítí se vinen, nespáchal nic protizákonného, jen prodával své zboží. Do té doby žádné potíže neměl. Dále uvedl, že v září 2016 byl ze stejného důvodu zatčen jeho kamarád, majitel vedlejšího obchodu. Poté se žalobce rozhodl odjet s rodinou z Agri do Izmiru. Radil se s právníkem, který rovněž v jeho případě nevyloučil zadržení. V té době byl v Ankaře operován jeho syn, rovněž se dozvěděl, že byl policií znovu hledán. Rozhodli se, že po operaci syna opustí Turecko. Doplnil, že kdyby k uvedeným

problémům s policií nedošlo, Turecko by neopustil, byl úspěšný podnikatel, neměl jiný důvod k odjezdu.

17. K dotazu správního orgánu, zda se proti uvedenému obvinění nějak bránil, žalobce uvedl, že v Turecku není možné si stěžovat na policii. V době svého vycestování z Turecka nebyl z ničeho oficiálně obviněn (to by nemohl vycestovat). Jak je to nyní neví, nemá to jak zjistit. Jiné potíže v Turecku neměl. Dále vypověděl, že s organizací PKK nemá žádnou spojitost. Kurdové chtějí mít stejná práva jako všichni ostatní, v Turecku však nejsou uznáni jako etnikum. Dle jeho názoru by se problémy neměly řešit v horách se zbraněmi. V případě návratu se obává uvěznění, je pro něho nepředstavitelné, že by jeho žena musela zůstat sama s nemocným dítětem (synem). Závěrem uvedl, že jeho rodina chce začít žít někde jinde a začlenit se do společnosti. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že má asi 12 roků cukrovku, bere inzulin.
18. Správní orgán při svém rozhodování vycházel z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, provedeného pohovoru a z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecké republice, které jsou součástí správního spisu. Konkrétně vycházel ze Zprávy Freedom House – Turecko 2018, ze dne 22. 2. 2018; Informace OAMP – Turecko – Kurdové, září 2017, ze dne 27. 9. 2017; Zprávy Human Rights Watch – Turecko 2018, ze dne 1. 2. 2018; Zprávy Amnesty International, Turecko 2018, ze dne 22. 2. 2018; Zprávy reportéři bez hranic, Turecko, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018; Informace irského Dokumentárního centra pro uprchlíky, Turecko, Kurdové, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018. Žalobci byla dne 6. 4. 2018 dána možnost se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Této možnosti žalobce využil s tím, že ví, co se nyní v Turecku děje. Blíže se nepotřebuje seznamovat, vše řekl při pohovoru, nechce nic doplnit. V závěru uvedl, že návrat do Turecka by byl nebezpečný, jeho kamarádi jsou nyní ve vězení.
19. Při jednání zástupce žalobce odkázal na žalobu a další písemná podání učiněná žalobcem, zejména na společné vyjádření ze dne 29. 10. 2019, v němž je reagováno na nové skutečnosti (tj. zahájení vojenské operace ze strany Turecka vůči Sýrii dne 9. 10. 2019). Dále zdůraznil bod III. tohoto vyjádření týkající se ex nunc přezkumu a bod IV vyjádření, týkající se branné povinnosti a obav žalobce z povolání do vojenského konfliktu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil správnímu orgánu, aby se těmito novými skutečnostmi, které nastaly v Turecku po odchodu žalobce, zabýval.
20. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření žalovaného k žalobě s tím, že žalovaný se podrobně vyjádřil k posouzení jednání policie vůči žalobci v souvislosti s prodejem hnojiv organizaci PKK a rovněž se zabýval posouzením příslušnosti žalobce ke kurdské menšině. K nově uvedeným skutečnostem uvedla, že žalovaný si je vědom situace na turecko-syrské hranici z října 2019 s tím, že soudní přezkum ex nunc je třeba vnímat tak, že soud posuzuje v rámci nových skutečností pouze to, zda existuje záruka (dle zákona), že žalobcovu opakovanou žádost o mezinárodní ochranu může žalovaný posoudit, či nikoliv. Navrhla, aby soud žalobu ve vztahu k napadenému rozhodnutí, jež bylo vydáno v roce 2018, jako nedůvodnou zamítl s tím, že pokud žalobce nyní cítí nové nebezpečí, které nemohl prezentovat při své původní žádosti, může se obrátit na žalovaného s opakovanou žádostí o mezinárodní ochranu, která bude ve světle nových skutečností opětovně posouzena.

21. Žalobce k věci samé uvedl, že vědomě organizaci PKK nic neprodal, necítí se být vinen žádným způsobem, za co by měl být v Turecku obviněn. Kromě toho, že ho Erdoganův režim obviňuje ze spolupráce s PKK, dostával i výhrůžky ze strany PKK, že by mohli ublížit jeho dětem.
22. K dotazu soudu, kdy měl žalobce obdržet výše uvedené výhrůžky od PKK, když ve správním řízení takové skutečnosti neuváděl, žalobce uvedl, že se jedná o nové skutečnosti a informace, které získal z Turecka, kde má dceru a kamarády.
23. Zástupce žalobce v reakci na vyjádření žalovaného v závěrečném návrhu uvedl, že institut opakované žádosti má sloužit ke zvrácení pravomocného a vykonatelného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, přičemž žalovaným navržený postup je v rozporu s právem Evropské unie. Odkázal na rozsudek SDEU ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. C-585/16, dle kterého je třeba, aby správní soud alespoň v prvním stupni přezkumu rozhodnutí aktualizovaně posoudil azylově relevantní důvody žalobce. K tvrzení žalovaného, že žalobce se může hájit v tureckém trestním procesu, žalobce namítá, že žalovaný náležitě nezjistil skutkový stav věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu, neboť se v napadeném rozhodnutí širěji garancemi základních práv v tureckém trestním řízení nezabýval. Poukázal (stejně jako ve společném vyjádření) na Výroční zprávu Amnesty International za rok 2017, ze které vyplývá, že špatné zacházení v rozporu s ustanovením čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, se v Turecku rozšířilo, a to jako reakce na události související s pokusem o puč dne 15. 7. 2016. Dále poukázal na odpověď Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu ze dne 31. 7. 2019, který konstatoval, že každé spojení s teroristickou organizací PKK je tureckými orgány sledováno a jednotliví turečtí občané jsou obviňováni z trestných činů napomáhání této organizaci. Setrval na žalobním petitu, náklady řízení nežádal.
24. Pověřená pracovnice žalovaného v závěrečném návrhu ve vztahu k odkazu na výše citovaný rozsudek SDEU uvedla, že žalovaný se novému posouzení nových skutečností nebrání. Dle názoru žalovaného by však zmíněné posouzení mělo sloužit pouze k tomu, aby soud rozpoznal, zda žádosti žalobce v rámci opakované žádosti bude či nebude poskytnuta patřičná pozornost. Významným vodítkem i pro dnešní posouzení věci je dle jejího názoru skutečnost, že již tehdy mohl být žalobce v zemi původu povolán do armády v souvislosti se zmiňovaným pučem z 15. 7. 2016. Povolán jednak nebyl a v průběhu správního řízení ani žádnou takovou obavu neuvedl. Namítla, že výše citované společné vyjádření je z hlediska skutkového nejen nepřipustným rozšířením žaloby, ale především je souborem hypotéz, spekulací a nepřipadných příměrů, které nyní hojně státní příslušníci Turecka, zejména Kurdové prezentují právě při soudních řízeních. Podle názoru žalovaného by měl soud napadené rozhodnutí zrušit pro nové skutečnosti v rámci přezkumu ex nunc pouze v tom případě, že by nabyl přesvědčení, že řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bude bez řádného posouzení nových skutečností zastaveno. Setrvala na zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení nežádala.
25. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
26. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu

jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

27. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
28. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
29. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve své vlasti politicky ani veřejně aktivní, a proto nelze dospět k závěru, že by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak nebylo prokázáno, že by mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
30. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že nebyl členem žádné politické strany či hnutí, nečinil žádné veřejné projevy, své názory nikde neprezentoval. Žalobce je kurdské národnosti, z uvedeného důvodu toliko v obecné rovině proklamoval, že Kurdové nemají v Turecku žádná práva a nemohou se svobodně vyjadřovat. Žalovaný se na základě výše citovaných informací o zemi původu zabýval postavením Kurdů v Turecku na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí se závěrem, že právně není Kurdům bráněno ve společenské integraci a individuální seberealizaci, což dotvrzuje jejich pronikání do politických, podnikatelských a společenských elit tureckého národa. Lokálnímu konfliktu skrze tuto etnicitu v některé části Turecka pak lze předejít přestěhováním se do jiné části země. Žalovaný neshledal v případě žalobce prvky pronásledování z důvodu jeho etnické příslušnosti. Odkázal v tomto směru na ustálenou soudní judikaturu, dle které „[j]e známým jevem v každé zemi (byť v některé více a v jiné méně, nicméně i v zemích nejvyššího standardu ochrany lidských práv a důsledné demokracie), že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých

spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejružnější negativní lidské vlastnosti jako xenofobie, animozita, závist, msta za dřívější příkoří domnělá i skutečná, důvodná i nedůvodná obava o bezpečnost, náboženské důvody, strach z ohrožení sociálních jistot atd. To však samo o sobě není ještě pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu (resp. ve smyslu čl. 1, bod A.2. Úmluvy o právním postavení uprchlíků, publikované v České republice pod č. 208/1993 Sb.). Pronásledováním není ani masový výskyt těchto jevů v určité zemi nebo její části za předpokladu, že tu nejde o součást státní politiky, že tedy nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, tajně podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt“ (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2001, č.j. 7 A 754/2000-28).

31. Krajský soud k otázce žalobcem tvrzeného pronásledování z důvodu jeho kurdské národnosti uvádí, že je mu z jeho rozhodovací činnosti známo, že krajské soudy i Nejvyšší správní soud se dlouhodobě a opakovaně zabývaly posouzením otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku. Lze tak odkázat např. na nedávné usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, v němž uvedený soud v odstavci [13] konstatoval, že: „[v] poslední době odmítl kasační stížnosti založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 – 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 – 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 – 46; podrobně se pak touto problematikou zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 – 154, či ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 – 23. Již dříve uvedl, že se „zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování. (...) Tyto obavy z pronásledování by mohly být namíste zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“ (usnesení NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 – 28). Dále taktéž naznal, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 – 46)“ [Všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz].
32. Krajský soud v nyní posuzovaném případě neshledal žádnou specifickou okolnost, pro niž by se měl od výše citované judikatury odchýlit. Žalobce tvrdil, že ho turecká policie, coby podnikatele (obchodníka) podezřívala z prodeje zboží organizaci PKK, z uvedeného důvodu byl spolu s dalšími obchodníky zadržen a vyslýchán. Soud konstatuje, že PKK (Partiya Karkerên Kurdistan, Strana kurdských pracujících) je zakázaná turecká organizace bojující za práva Kurdů v Turecku, za odtržení Kurdy obývaných oblastí nebo alespoň za jejich autonomii. V Turecku, USA a EU je považována za teroristickou

organizaci, OSN ji za teroristickou neoznačila. Z výpovědí žalobce vyplynulo, že byl úspěšným podnikatelem, tedy z důvodu jeho kurdské národnosti mu nebylo bráněno v přístupu na trh práce (jak v obecné rovině namítal v replice). Pro údajnou spolupráci s PKK byl zadržen a vyslýchán tureckou policií, v jednom ze dvou případů byl držen na policii přes noc. Žalobce uvedl, že ze strany policie nebyl fyzicky napaden ani mučen, kromě dotazování k ničemu jinému nedošlo. Nebylo proti němu zahájeno trestní stíhání (při pohovoru uvedl, že v době svého vycestování z Turecka nebyl z ničeho oficiálně obviněn, to by dle vlastních slov nemohl vycestovat). Krajský soud ve shodě se žalovaným v případě postupu turecké policie vůči žalobci neshledal prvky azylově relevantního pronásledování ve smyslu výše citovaných ustanovení zákona o azylu a odkazované judikatury. Lze rovněž konstatovat, že v případě možného podezření z napojení na teroristickou organizaci PKK, nebyl postup bezpečnostních složek vůči (v daném případě výslechy za účelem potvrzení či vyvrácení podezření) žalobci neadekvátní. Žalobce potvrdil, že kromě dotazování policie vůči němu nepoužila žádné fyzické násilí či slovní útoky. Jiné potíže žalobce v Turecku neměl. Netvrdil, že by byl politicky aktivní osobou nebo že by se účastnil neúspěšného pokusu o státní převrat (15. 7. 2016), nejednalo se tedy o osobu, která by mohla být předmětem zájmu tureckých státních orgánů a případného pronásledování. Ostatně situaci v Turecku po datu 15. 7. 2016 s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017-56 (v němž je zdůrazněna nutnost hodnotit situaci žadatele o mezinárodní ochranu z Turecka po uvedeném datu) žalovaný s poukazem na podkladové zprávy zhodnotil na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí se závěrem, že žalobce nebyl adresným způsobem (ve smyslu výše uvedené individualizace ani z důvodu své kurdské národnosti) pronásledován.

33. K poukazu žalobce na porušování lidských práv a svobod ze strany turecké policie, na zneužívání protiteroristického zákonodárství, tvrzení, že v Turecku není zajištěn řádný a spravedlivý trestní proces, krajský soud opakuje, že vůči žalobci nebylo v zemi původu postupováno ani ze strany policie způsobem, který by bylo možné označit za azylově relevantní pronásledování. Krajský soud netvrdí, že v Turecké republice je vše po stránce dodržování lidských práv na požadované úrovni, to ale neznamená, že každý žadatel z této země, který v obecné rovině poukáže na uvedené nedostatky, by měl mít nárok na udělení mezinárodní ochrany. Krom již výše citované judikatury tak lze odkázat i na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6 A 709/2001, v němž je uvedeno, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“*
34. Žalobce v bodě IV společného vyjádření uvedl, že se v případě návratu do vlasti obává povolání k účasti do válečného konfliktu, jehož se nechce účastnit a namítá v souvislosti s tím výhradu svědomí jako relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud k této námitce konstatuje, že žalobce uvedenou námitku poprvé vznesl až v citovaném společném vyjádření ze dne 29. 10. 2019, tedy téměř za jeden a půl roku po podání žaloby a jejím doplnění (29. 5. 2018). Ve správním řízení žalobce, ač zcela jistě mohl, o takové obavě vůbec nehovořil a neučinil tak ani v žalobě a jejím doplnění. Uvedenou námitku proto soud hodnotí jako nepřípustné rozšíření žaloby (srovnej ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze rozšířit žalobu na dosud nenapadené

výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby), a proto k ní nepřihlížel.

35. Pro úplnost soud konstatuje, že ani žalobcem uvedený další důvod jeho žádosti, respektive přání „začít žít někde jinde a začlenit se do společnosti“, nelze podřadit pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, v němž se uvádí, že *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“* Soudu proto nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 nebo ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010). S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se krajský soud plně ztotožňuje.
36. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
37. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu (žalovaný konstatoval, že žalobce nepodstupuje žádný typ speciální léčby, která by byla vázána výhradně na území ČR) a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a odpovídající ve správním řízení zjištěné situaci žalobce. Ostatně žalobce ve své žalobě ani v jejím doplnění (tj. v rámci soudem stanovené lhůty pro doplnění žaloby) žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl. Žalobce poprvé vznesl námitky proti neudělení humanitárního azylu s odvoláním na svůj zdravotní stav a nemožnost čerpat zdravotní péči v rámci země svého původu až ve společném vyjádření ze dne 29. 10. 2019.

I tuto námitku soud hodnotí jako nepřípustné rozšíření žaloby (viz ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.), a proto k ní nepřihlížel.

38. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
39. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
40. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
41. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Ten byl v Turecku zrušen v roce 2004. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud se přiklonil k jeho závěru, že takové nebezpečí žalobci nehrozí a souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
42. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Turecku neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Správní orgán v rámci uvedeného posouzení připustil, že ve východních oblastech Turecka u hranic se Sýrií existuje stav zvýšeného napětí a vojenské aktivity (podle Zprávy ČTK - Situace v Afrinu, ze dne 10. 3. 2018 a Informace OAMP – Turecko – Kurdové, září 2017, ze dne 27. 9. 2017), nejedná se však o válečný stav či ozbrojený konflikt ve smyslu § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ve většině oblastí Turecka je situace bezpečnostně stabilní. Dále uvedl, že žalobce může v případě obav z bezpečnostní situace v místě svého bydliště využít institutu vnitřního přesídlení a přestěhovat se do jiné klidnější oblasti Turecka. Z výpovědi žalobce je přitom zřejmé, že tak v minulosti učinil, před svým odjezdem z Turecka pobýval v Izmiru a v Ankaře, tedy nikoliv na problematickém území v blízkosti hranice se Sýrií.
43. K žalobcem namítané povinnosti soudu k ex nunc posouzení nových skutečností, tj. vojenské operaci tureckých vojsk na hranici se Sýrií z počátku října 2019, krajský soud

odkazuje na výše citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, který v odstavci [15] uvedl, že při svém rozhodování „[r]efletoval též aktuální (říjen 2019) vývoj v Turecku ve vztahu ke kurdské menšině, který souvisí s tureckou operací „Pramen míru“ spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie v oblasti Eufratu, která je pod kontrolou kurdských milic. Konstatuje však, že tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), které již žalovaný s krajským soudem dříve hodnotili jako bezpečnostně problematické; nelze však bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka. Především však Nejvyšší správní soud odkazuje na obecné pravidlo § 75 odst. 1 s. ř. s., které zakazuje správnímu soudu přiblížit ke skutkovým novotám, jež neexistovaly v době vydání rozhodnutí správního orgánu, byť judikatura dovodila možnost prolomení tohoto pravidla v některých výjimečných případech. Specificky pro oblast mezinárodní ochrany platí, že „soud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. a přiblížnout k novým skutkovým okolnostem z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) pouze ve výjimečných případech. A to tehdy, pokud cizinec v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu nebo nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání správního orgánu, a zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení“ (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 – 65); dále upřesnil, že „v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany může nastat situace, kdy je třeba na základě čl. 10 Ústavy České republiky upřednostnit před aplikací § 75 odst. 1 s. ř. s. užití čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva“). Tato situace však nastává pouze tehdy, pokud by ve smyslu uvedených ustanovení Úmluvy mohlo navrácením žadatele o mezinárodní ochranu dojít k porušení zásady non-refoulement, respektive k ohrožení práva na život nebo k porušení zákazu mučení v důsledku zhoršení situace, ke kterému v zemi žadatele o mezinárodní ochranu došlo až po vydání rozhodnutí správního orgánu“ (rozsudek NSS ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4 Azs 119/2014 – 43). Dostatečné záruky respektování zásady non-refoulement navíc poskytuje řízení o správním vyhoštění (srov. § 179 zákona o pobytu cizinců), v němž by aktuální politický a bezpečnostní vývoj v zemi stěžovatelova původu musel být zohledněn.“

44. Krajský soud v projednávaném případě neshledal žádný důvod k tomu, aby se od uvedeného zhodnocení aktuální situace v Turecké republice Nejvyšším správním soudem, která plně dopadá i na žalobce, odchýlil. Proto ani udělení mezinárodní ochrany sur place není na místě. Obava žalobce z návratu do vlasti není v tomto směru důvodná. Krajský soud neshledal ani žádné důvody, pro které by vycestování žalobce do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
45. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. prosince 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně